

cí na schodech, a pokouším se představit si, co asi Zachovi řekne. A co si bude Zach myslet? Bude žárlit?

Chci, aby žárlil, ať už je to jakkoli zvrácené.

Když se z těch myšlenek konečně vymotám, uvědomím si, že mě Tyler vede z kopce směrem k hlavní silnici a přístavu. Začnu se mu trochu vzpírat.

„Pojďme se raději porozhlédnout tady,“ navrhnou. „Sho-
ra je opravdu skvělý výhled.“

Ani to s ním nehne a prohodí přes rameno: „V žádném případě. Zapamatoval jsem si skoro celý seznam míst, který bychom měli během plavby navštívit, a některý z nich vypadají fakt skvěle.“

Otevřu pusu, abych se s ním hádala, ale nakonec raději mlčím. Procházela jsem se tu se Zachem a najednou mám pocit, jako by to byla jenom *naše* věc. Možná bych to neměla Tylerovi ukazovat.

O půl hodiny později sedíme u baru na nábřeží a pozorujeme vlny, protože Tyler posledních pět minut, potom, co nám číšník donesl naše piva, jen zarytě mlčí. Krátce mě napadne, že bych se ho zeptala, zda mají nějaké víno s francouzským buldočkem ve znaku, ale nepřipadá mi správné, abych si ho dávala, když tady Zach není.

Tyler zbavuje ubrus neviditelných smítek a jeho nenadálý prudký nádech mi prozradí, že je *konečně* připravený si promluvit. Pravděpodobně začne buď s *Poslouchej...* nebo *Podívej...*, což je přesně ten druh úvodních frází, že kterých je vám jasné, že se jedná o vážný rozhovor.

doplnit
slovo
prosím